

Dibuixants d'ara

Ricard Soler, l'humor sorprenent

Quan, als catorze anys, va acabar el Batxillerat elemental, no sabia si ser farmacèutic o dedicar-se al dibuix ja que totes dues coses li agradaven. Va aclarir les idees quan va trobar una col·locació a Editorial Bruguera perquè, malgrat que mai no va publicar cap dibuix en aquesta editorial, s'hi va estar més de set anys fent feina de compaginador i de muntador de diverses publicacions i això va servir per a què la seva afició se li acabés de refermar.

Ricard Soler i Amador havien nascut a Sants, el que és el seu barri de tota la vida, el 7 de setembre de 1952. Com que a Bruguera, malgrat treballar-hi, només aconseguir de publicar uns passatemps i encara mentre estava fent el servei militar, va començar a recórrer editorials amb la carpeta sota el braç. Així va arribar a «T. B. O.» i allà se li van quedar un dibuix i li van publicar. Era l'any 1970 i confessa que aquest fet va ser decisiu per a ell puix li va donar confiança i el va acabar de convèncer de les seves possibilitats. En la seva peregrinació pels despatxos de les editorials, va aconseguir publicar originals a diverses revistes del gènere terrorífic, les titulades «Pánico», «Terror gráfico» y «Escorpión» en les quals hi va fer una pàgina ironitzant sobre el terror, però no va ser dins que va connectar amb el «Patufet» de la segona època que va reeixir

a publicar els seus treballs d'una manera seriosa i còntinuada. «Patufet», successor del famosíssim setmanari infantil d'abans de la guerra va tenir, per errors de plantejament, una vida certament curta (1968-73) i Soler hi va dibuixar amb assiduitat durant els darrers dos anys.

Més endavant, després de publicar uns contes troquelats i unes historietes que les nens havien d'omplir de colors, treballa per una editorial francesa en la realització de diversos personatges d'histories infantils, fins que el 1975, en ser fundat el grup «Butifarra» s'integra en aquesta editorial que publica la revista del mateix nom, una publicació teòricament mensual, autènticament marginal i absolutament autogestionada fins a l'extrem que els mateixos redactors la pleaven de manera manual a la pròpia impremta i fins i tot la repartien personalment. D'aquesta publicació, que en certa manera era un portaveu de diverses associacions de veïns, en van sortir uns 15 números.

El 1977 s'encarrega de la part gràfica de les revistes «Pronto» «Vale» en les que més, publica acudits, passatemps i il·lustracions i l'any següent dibuixa per Alemanya unes historietes en les que hi surten personatges de pel·lícules de dibuixos, sobretot una parella que s'anomena «Flix & Foxie».

El 1982 comença a col·laborar de manera seguida a les

revistes de l'Ed. Amaika, principalment a «El Papus» on, amb guió de Lluís Recasens, hi fa una secció titulada «Gallinero de la historia» en la qual dibuixa la paròdia d'un fet històric i especula amb diverses alternatives humorístiques sobre aquest episodi, a «Hara Klira», una altra de les publicacions d'aquesta editorial, hi fa la història d'una parella, «Nacho & Isabela», plena de frustracions, «Belaika» hi publica acudits i a «El Puro» historietes.

Per signar els seus originals utilitza generalment el seu nom però té una altra signatura alternativa que consisteix en una aranya que penja en el lloc més insospitat del dibuix. El seu tipus d'humor també ho és d'insospitat i d'insòlit ja que es basa en la creació de situacions normals i correntes que, en un moment donat, per alteració imprevista d'un dels seus elements, agafen un caire sorprenent.

El dibuix de Soler, influït indubtablement pels il·lustradors estrangers, és ben acabat i força detallista dintre d'una certa simplicitat de línies. Encara que en alguns moments pugui tenir un cert regust de la historieta infantil que l'autor ha conreat durant tant de temps, no és menys cert que la majoria de les vegades els seus originals són d'un estil modern en la línia que caracteritza una bona part dels dibuixants actuals.

Lluís Solà i Dachs

